

Arrest

nr. 282 950 van 10 januari 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 27 september 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 augustus 2022 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. BORTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster werd op 22 november 2019 in het bezit gesteld van een F-kaart in functie van haar vader die de Belgische nationaliteit heeft. Haar vader, de referentiepersoon, werd op 27 augustus 2021 afgeschreven naar het buitenland. Verzoekster heeft één minderjarig kind, geboren in België in 2021.

Op 26 augustus 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoekster ter kennis gebracht op 30 augustus 2022. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: V. (...) D. (...)

Voorna(a)m(en): C. (...) N. (...)

Nationaliteit: Suriname

Geboortedatum: (...) 1998

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Alsook van haar minderjarig kind: M. (...), F. (...) E. (...) ((...)), geboren op (...)2021 te Pelt, waarvan de nationaliteit nog niet definitief werd bewezen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie na indiening van een bijlage 19ter op 12.04.2019 in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 waardoor zij in het bezit werd gesteld van een F-kaart op 22.11.2019. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht in functie van de Belg V. (...) D. (...) C. (...) J. (...) G. (...) ((...)), haar vader met wie zij zich vestigde. Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Volgens de gegevens in het Rijksregister is de referentiepersoon afgeschreven naar het buitenland sinds 27.08.2021.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 2° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkenen beëindigd worden wegens vertrek van de referentiepersoon uit het Rijk.

Betrokkenes minderjarig kind M. (...), F. (...) E. (...) ((...)) geniet een afgeleid verblijfsrecht als familielid van een Unieburger op basis van het verblijfsrecht van haar moeder (kind geboren in België), bijgevolg kan op dezelfde basis het verblijfsrecht voor het kind worden beëindigd.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkenen werd mevrouw op 17.03.2022 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij en haar kind eventueel toch het verblijfsrecht verder konden uitoefenen. Betrokkene heeft volgende documenten voorgelegd:

- Loonfiches september 2021 tot maart 2022*
- Arbeidsovereenkomst dienstencheques voor onbepaalde duur dd. 29.11.2021*
- Inschrijving ZKV voor het hele gezin*
- Huurovereenkomst*

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden na 26.04.2022 geen stukken meer overgemaakt.

Wat betreft het uitzonderingsgeval overeenkomstig artikel 42quater, §2 van de wet van 15.12.1980 dient het vliegende te worden vastgesteld:

Betrokkene is weliswaar ouder van een minderjarig kind, M. (...), F. (...) E. (...) ((...)), doch het kind is geen kind van een EU-burger. Betrokkene heeft de Surinaamse nationaliteit. De vader van het kind, M. (...) F. (...) S. (...) ((...)), draagt eveneens de Surinaamse nationaliteit en geniet bovendien thans geen verblijfsrecht in het Rijk. Zijn aanwezigheid wordt slechts gedoogd gelet op het feit dat hij op 22.06.2022 een verblijfsaanvraag heeft ingediend in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Artikel 42quater, §2 van de Vreemdelingenwet vindt bijgevolg geen toepassing.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat erin hoofde van betrokkene of van haar kind F. (...) enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft legaal in België sedert 12.04.2019 (datum 19ter), nu dus iets meer dan drie jaar, wat nog een relatief korte periode is.

Gezien betrokkene nog niet zo lang in het Rijk verblijft, is het ook niet onredelijk te stellen dat ze nog voldoende voeling moet hebben met Suriname. Zij bracht er haar kinderjaren door. Bovendien is haar partner eveneens van Surinaamse origine. Daarnaast blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat betrokkene's moeder minstens in april 2019 nog in Suriname verbleef (cf. document van 18.04.2019 met betrekking over het recht van bewaring). Betrokkene heeft er vermoedelijk dus ook nog een familiaal netwerk. In ieder geval voert betrokkene zelf geen elementen aan met betrekking tot de mate waarin ze banden heeft met Suriname dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Vanzelfsprekend heeft haar zoon F. (...) slechts onrechtstreeks een band met Suriname, gezien hij in België is geboren. Gelet op zijn nog zeer jonge leeftijd, is het niet onredelijk te stellen dat hij zich vrij snel aan het reilen en zeilen in Suriname zal kunnen aanpassen indien zijn moeder ervoor zou kiezen naar haar herkomstland terug te keren. Geen enkel element uit het administratief dossier wijst op het tegengestelde.

Betrokkene toont aan via het stelsel van dienstencheques tewerkgesteld te zijn, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte inburgeringscursus of het bewijs daarvan te zijn vrijgesteld. Het kennen van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven.

Wat tot slot de gezinssituatie betreft, wordt er opnieuw op gewezen dat de vader (de referentiepersoon) van betrokkene op 27.08.2021 werd afgeschreven naar het buitenland. Betrokkene vormt met de referentiepersoon geen gezinscel meer. De gezinshereniging is achterhaald. Betrokkene woont thans samen met haar minderjarig kind en haar partner M. (...) F. (...). Van het kind wordt het verblijfsrecht eveneens met deze beslissing beëindigd. Moeder en kind worden aldus niet gescheiden, wat overigens in het belang van het kind is. De heer M. (...) F. (...) wordt thans slechts gedoogd op het Belgisch grondgebied naar aanleiding van zijn regularisatieaanvraag van 22.06.2022. Hij geniet echter geen verblijfsrecht in het Rijk. Deze beslissing zal vanzelfsprekend implicaties hebben voor zijn verblijfsaanvraag, gelet op het feit dat mijnheer onder meer de gezinsband met betrokkene en hun gezamenlijk kind en het verblijfsrecht dat zij beiden genoten op het moment van zijn aanvraag aanhaalt om verblijf te bekomen in België. Het staat het gezin overigens vrij om zich elders te vestigen en aldaar hun gezinsleven verder te zetten, voor zover zij er legaal kunnen binnenkomen en verblijven. Geen van de gezinsleden geniet echter nog het verblijfsrecht in België.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene en haar zoon M. (...) F. (...) heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt hun recht op verblijf beëindigd. Betrokkenes F-kaart dient gesupprimeerd te worden."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 42^{quater} en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de motiveringsplicht.

Ter adstruering van haar eerste middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid besluit tot beëindiging van het verblijfsrecht, zonder bevel om het grondgebied te verlaten, om volgende redenen (stuk 1):

“(…)”

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid het verblijfsrecht van verzoeker dan ook beëindigde nu verzoeker niet meer aan de voorwaarden zou voldoen tot verblijf in het Rijk en evenmin zou hebben aangetoond, conform artikel 42quater, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet, sociaal, cultureel en economisch geïntegreerd te zijn, noch dat hij aan één van de uitzonderingen zoals gesteld in artikel 42 quater § 4 zou voldoen;

Dat artikel 42 quater van de wet van 15.12.1980 als volgt stelt:

“Art. 42 quater. § 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde p binnen vijfjaar1 na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden [...]-, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk;

6° de minister of zijn gemachtigde trekt het verblijf van de begeleide of vervoegde burger van de Unie overeenkomstig artikel 44 in

Voor de toepassing van het eerste lid, 5°, teneinde te bepalen of de familieleden van een burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk vormen, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van hun moeilijkheden, de duur van hun verblijf in het Rijk, hun persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hen uit gekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. De in §1 , eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.

§ 3. Het in § 1, eerste lid, 3°, bedoelde geval is niet van toepassing op de familieleden die ten minste één jaar in het Rijk verbleven hebben in de hoedanigheid van een familielid van de burger van de Unie, en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40, §4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en te beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid te zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste driejaar heeft geduurd, waarvan

minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis,

§ 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonde tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Dat verzoekster verblijfsrecht bekam als dochter van een burger van de Unie na indiening van een bijlage 19ter op 12 april 2019 in functie van de Heer V. (...) D. (...) C. (...) van Belgische nationaliteit, in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980;

Dat verzoekster op 22 november 2019 in het bezit werd gesteld van een F-kaart;

Dat verzoekster reeds 4 jaar in België verblijft en woonachtig was bij haar vader, de Heer V. (...) D. (...) C. (...), tot deze op 27 augustus 2021 het land verliet, om zich te vestigen in Nederland, bij diens huidige echtgenote;

Dat verzoekster in België een relatie aanging met de Heer M. (...) F. (...), van Surinaamse nationaliteit, waaruit op 3 juli 2021 een kind werd geboren;

Dat verzoekster, welke op 12 april 2019 een bijlage 19ter verkreeg, dan ook meer dan een jaar een gezinscel vormde met haar vader;

Dat verzoekster tevens tewerkstelling aanvatte van vanaf 29 november 2021 en een vast contract mocht bekomen, in zoverre dat verzoekster dan ook beschikt over voldoende bestaansmiddelen;

Dat verzoekster verder eveneens sociaal, economisch en cultureel geïntegreerd is en haar enige kind in België werd geboren;

Dat verzoekster immers vanaf het ogenblik dat zij aan de slag kon, tewerkstelling heeft aangevat en steeds over voldoende bestaansmiddelen beschikte, zoals blijkt uit de neergelegde arbeidsovereenkomsten en loonfiches;

Dat verzoekster daarnaast inburgeringscursus volgde, aansluiting verkreeg bij de mutualiteit, bankrekening opende en abonnementen afsloot;

Dat verzoekster tevens een grote vriendenkring opbouwde;

Dat verzoekster dan ook wel degelijk aantoonde sociaal, cultureel en economisch geïntegreerd te zijn;

Dat het tevens om humanitaire redenen volslagen onredelijk is om het verblijfsrecht van verzoekster in te trekken, temeer nu verzoekster enkele jaren legaal in het land heeft verbleven;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid het artikel 42quater dan ook schendt;

Dat intrekking van haar verblijfsvergunning ten overvloede, dan ook tegen alle redelijkheid zou ingaan, nu verzoekster zich zondermeer Belg voelt en zich zo ook gedraagt;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van de bestreden beslissing verantwoorden;”

3.2 In een tweede middel voert verzoekster de schending van het evenredigheidsbeginsel aan. Ter adstruering van haar tweede middel zet zij het volgende uiteen:

“Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoekster uit deze beslissing ondervindt;

Dat verzoekster geen enkele band meer heeft met Suriname, terwijl de band met België, waar zij reeds geruime tijd verblijft, waarvan zij de taal spreekt, waar zij een grote vriendenkring heeft opgebouwd, en alwaar haar enige kind werd geboren, enorm is;”

3.3 De middelen worden, gelet op hun onderlinge verknochtheid, samen behandeld.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (cf. RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, met verwijzing naar artikel 42^{quater}, §1, 2° van de vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeksters verblijfsrecht wordt beëindigd wegens het vertrek van de referentiepersoon uit het Rijk. Hierbij wordt concreet gemotiveerd dat de referentiepersoon is afgeschreven naar het buitenland sinds 27 augustus 2021. Dit wordt niet betwist door verzoekster, die beaamt dat haar vader op 27 augustus 2021 België verliet om zich bij zijn echtgenote te vestigen in Nederland. Verder motiveert verweerder dat de uitzonderingsgrond in artikel 42^{quater}, §2 van de vreemdelingenwet noch de humanitaire elementen van het dossier verhinderen dat verzoeksters verblijfsrecht wordt beëindigd. Het volstaat dat verweerder concreet motiveert waarom het verblijfsrecht van verzoekster wordt beëindigd, *quod in casu*.

Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet weerhouden.

Waar verzoekster tevens een inhoudelijke kritiek omtrent de motieven van de bestreden beslissing ontwikkelt, voert zij in wezen de schending van het materiële motiveringsbeginsel aan. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het evenredigheidsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de aangehaalde elementen en de beoordeling van die elementen door verweerder. Het evenredigheidsbeginsel, als concrete

toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad echter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (cf. RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die het bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen.

In casu wordt de bestreden beslissing genomen met toepassing van artikel 42quater, § 1, 2° van de vreemdelingenwet zodat de wettigheid van de bestreden beslissing aan de hand van dit artikel, samen met de bovenvermelde beginselen, moet worden beoordeeld.

Artikel 42quater van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§2. De in § 1, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen zijn niet van toepassing op kinderen van de burger van de Unie die in het Rijk verblijven en aan een onderwijsinstelling zijn ingeschreven alsmede op de ouder die de bewaring heeft van de kinderen, dit tot hun studie voltooid is.”

Het verblijfsrecht van verzoekster wordt beëindigd omdat de referentiepersoon is vertrokken uit het Rijk. Dit wordt niet betwist. Verzoekster lijkt met haar betoog echter aan te geven dat het onredelijk is om met bepaalde elementen onvoldoende rekening te houden. Zo voert verzoekster in eerste instantie aan dat zij meer dan een jaar een gezinscel heeft gevormd met haar vader. Dat verzoekster sinds het bekomen van haar F-kaart op 22 november 2019 tot en met het vertrek van de referentiepersoon uit het Rijk op 27 augustus 2021 een gezinscel met die laatste heeft gevormd, wordt in de bestreden beslissing inderdaad niet betwist. Overeenkomstig artikel 42quater, §1, derde lid van de vreemdelingenwet heeft verweerder hiermee ook uitdrukkelijk rekening gehouden, zo blijkt uit de bestreden beslissing. Verzoekster maakt echter niet duidelijk waarom de omstandigheid dat zij meer dan één jaar met haar vader een gezinscel heeft gevormd, ertoe zou leiden dat haar verblijfsrecht niet kan worden beëindigd. Voor zover zij met haar betoog zou alluderen op artikel 42quater, §3 van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat deze bepaling enkel van toepassing is wanneer het verblijfsrecht wordt beëindigd met toepassing van artikel 42quater, §1, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, hetgeen *in casu* niet het geval is.

Verder verwijst verzoekster naar het feit dat zij een tewerkstelling aanvatte op 29 november 2021 waardoor zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Omtrent dit element motiveert verweerder in de bestreden beslissing reeds dat dit een positief element is, doch dat het hebben van een job en bijhorend inkomen geen afdoende bewijs vormt van integratie, in de zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan. Bovendien concludeert verweerder dat, bij gebrek aan tegenindicaties, verzoekster dan ook in haar land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Verzoekster brengt geen enkel verweer naar voor dat dit motief kan weerleggen.

Nog met betrekking tot haar integratie stelt verzoekster dat zij “sociaal, economisch en cultureel geïntegreerd is”. Ze heeft een inburgeringscursus gevolgd, is aangesloten bij de mutualiteit, heeft een bankrekening geopend en heeft ‘abonnementen’ afgesloten. Daarnaast betoogt verzoekster een grote vriendenkring te hebben opgebouwd. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“Ook voor wat de sociale of culturele integratie betreft kunnen geen elementen worden gevonden in het dossier die een beletsel zouden kunnen vormen voor het nemen van huidige beslissing. Er zitten bijvoorbeeld ook geen stukken in het dossier waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene zich zelfs maar heeft ingeschreven voor de verplichte inburgeringscursus of het bewijs daarvan te zijn vrijgesteld. Het kennen van de plaatselijke cultuur en gebruiken is broodnodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven.”

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoekster geen enkel stuk heeft overgemaakt als bewijs van haar vermeende integratie. In zoverre verzoekster voorhoudt dat ze een inburgeringscursus zou hebben gevolgd, een bankrekening zou hebben geopend en ‘abonnementen’ zou hebben afgesloten, merkt de Raad op dat hiervan geen enkel bewijs is terug te vinden in het administratief dossier. Ook voegt verzoekster dergelijke bewijsstukken niet bij het huidig verzoekschrift waardoor dergelijke ongestaafde beweringen niet kunnen worden weerhouden. Verzoekster toont met andere woorden niet aan dat zij zodanig in de Belgische samenleving is geïntegreerd dat dit verhindert dat haar verblijfsrecht kan worden beëindigd.

Tenslotte wijst verzoekster op het feit dat haar kind in België is geboren. Verweerder motiveert wat dit betreft dat haar zoon geen kind is van een Unieburger. De vader van het kind heeft tevens de Surinaamse nationaliteit en beschikt niet over een verblijfsrecht in België. Het minderjarige kind van verzoekster beschikt over een afgeleid verblijfsrecht op basis van het verblijfsrecht van zijn moeder. Bijgevolg kan op dezelfde basis het verblijfsrecht van verzoeksters kind worden beëindigd. Dit betekent dat moeder en kind niet van elkaar zullen worden gescheiden. Verweerder voegt hier nog aan toe dat het hen vrijstaat om zich elders te vestigen en aldaar hun gezinsleven verder te zetten aangezien geen van de gezinsleden in België een verblijfsrecht geniet. Specifiek voor verzoeksters minderjarige kind motiveert verweerder tot slot nog dat het niet onredelijk is te stellen dat hij, gelet op zijn zeer jonge leeftijd, zich vrij snel zal kunnen aanpassen aan het reilen en zeilen in Suriname. Verzoekster doet geen enkele moeite om deze motivering te weerleggen.

Verzoekster toont niet aan dat verweerder haar verblijfsrecht onterecht heeft beëindigd met toepassing van artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet.

Beide middelen zijn dan ook ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien januari tweeduizend drieëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN